

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Szent dolgok iránti áhítat

Ulisses Soares elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

A szent dolgok iránti áhítat elősegíti az őszinte hálát, fokozza az igaz boldogságot, kinyilatkoztatásra vezeti az elménket, és nagyobb örömet hoz az életünkbe.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verbrevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Mózes 2. könyvében útra kelünk Mózessel a Hóreb-hegy lejtőjéhez, amint elfordult a mindennapi gondjaitól – amire mindannyiunknak hajlandónak kellene lennünk –, hogy lássa az égő csipkebokrot, amelyet nem emésztett el a tűz. Amint a közelébe ért, „szólítja őt Isten a csipkebokorból, mondván: Mózes, Mózes. Ez pedig mondta: Ímhol vagyok. És monda [Isten]: ...oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld.” Nagy áhítattal, alázattal és csodálattal Mózes levette a saruját, és felkészítette magát arra, hogy hallja az Úr szavát és megtapasztalja az Ő szent jelenlétét.

Ez a szentséges megvilágosodás a hegyen, e lenyűgöző áhítattal teli élmény összekapcsolta Mózes a saját isteni kilétével, sőt, kulcsfontosságú alkotóeleme volt a szerény pásztorból erőteljes prófétává való átalakulásának, arra indítva őt, hogy új ösvényen járjon az életében. Hasonlóképpen mindegyikünk át tudja alakítani a tanítványosságát a lelkiesség egy magasabb mintázatává azáltal, hogy az áhítat erényét a lelki jelleme szent részévé teszi.

Az áhítatszó angol megfelelője a latin *revereri* igére vezethető vissza, mely annyit tesz: ámulattal szemlélni. Evangéliumi értelemben ez a meghatározás összevegyül a mélységes tisztelet, szeretet és hála érzésével vagy tanúsításával. A töredelmes szívűek, valamint az Isten és Jézus Krisztus iránt mély elkötelezettséggel bírók által ily módon kifejezett viszonyulás a szent dolgokhoz növeli az örömet a szívükben.

Reverence for sacred things is the greatest manifestation of a vital spiritual quality; it is a by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’rent, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

A szent dolgok iránti áhítat egy létfontosságú lelki tulajdonság legnagyobb megnyilvánulása; a szentséghez való kapcsolódásunk „mellékterméke”, mely tükrözi Mennyei Atyánk és a Szabadítónk, Jézus Krisztus iránti szeretetünket és közelségünket. Emellett ez a lélek egyik legemelkedettebb élménye is. Az ilyen erény az Istenség felé irányítja a gondolatainkat, a szívünket és az életünket. Sőt, az áhítat a lelkiségnek nem csupán az egyik vonatkozása, hanem a lényege – az alap, amelyre a lelkiség épül, személyes kapcsolatot teremtve az istenivel, amint azt gyermekeink tanítják, amikor ezt éneklik: „Az áhítat segít, hogy te is érezd, Atyád és Jézus itt van közel”.

Jézus Krisztus tanítványaiként az a felhívás irányul felénk, hogy fejlesszük az áhítat ajándékát az életünkben, és így váljunk nyitottá az Istennel és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal való elmélyültebb lelki közösség előtt, ezzel egyidejűleg megerősítve a lelki jellemünket. Ha több ilyen érzés lenne a szívünkben, akkor kétségtelenül nagyobb öröm és örvendezés töltené meg az életünket, és kevesebb hely maradna a bánatnak és a szomorúságnak. Emlékeznünk kell arra, hogy a szent dolgok iránt mutatott áhítat értelmet ad a mindennapi tevékenységeink nagy részének, és megerősíti bennünk a hála érzését – ámulatra, tiszteletre és szeretetre ösztönözve minket a magasztosabb és szentebb dolgok iránt.

Sajnos olyan világban élünk, ahol egyre szokatlanabbá válik a szent dolgok iránti áhítatos tisztelet kifejezése. Mi több, a világ a tiszteletlenséget ünnepli, ahogyan azt bármely bulvárlap, televíziós műsor vagy az internet tüzetesebb áttanulmányozása is tanúsítja. A szent dolgok iránti tisztelet hiánya egyre könnyelműbb hozzáállást és óvatlanabb viselkedést eredményez, mely villámgyorsan képes egy nemzedéket közönybe taszítani, a következőt pedig gyötrelembe repíteni.

Továbbá a tiszteletlenség el tud távolítani minket az Istennel kötött szövetségek által biztosított kötelekeztől, és csökkentheti bennünk az Istenség előtti felelősségre vonhatóság érzetét. Ennélfogva fennáll annak a veszélye, hogy csak a saját kényelmünkkel és a féktelen vágyaink kielégítésével foglalkozzunk, végül pedig elérkezünk arra a szentségtelen helyre, ahol megvetjük a szent dolgokat, még Istent is, következésképpen pedig a Mennyei Atyánk gyermekeiként meglévő isteni természetünket. A szent dolgok iránti tiszteletlenség előremozdítja az ellenség céljait, hiszen megzavarja a kinyilatkoztatás érzékeny

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration,

csatornáit, melyek elengedhetetlenek napjaink lelki túléléséhez.

A szentírások jól vázolják a szent dolgok iránti áhítat jelentését és fontosságát. Az áhítat egy előfordulása a Tan és szövetségekben arra enged következtetni, hogy a Mennyei Atyánk és az Ő fia, Jézus Krisztus iránti áhítat elengedhetetlen erény azok számára, akik elnyerik a celesztialis királyságot.

Egyházként arra törekszünk, hogy minden tekintetben a legteljesebb szentségben és tiszteltetben tartsuk az Atyát és a Fiút, beleértve azt is, ahogyan ábrázoljuk Őket. A Szentlélek útmutatása döntő fontosságú alkotóelem annak a meghatározásában, hogy ezek a képek miként tükrözzék az Atya és a Fiú szent természetét, jellemét és isteni tulajdonságait. Nagyon ügyelünk arra, hogy ne jelenítsünk meg olyan elemeket, amelyek elvonhatják az elsődleges figyelmünket Mennyei Atyánkról, az Ő Fiáról, Jézus Krisztusról és az Ő tanításaikról, beleértve azt is, hogy miként alkalmazzuk tartalmak és képek előállítására az olyan, technika nyújtotta fejlett eszközöket, mint például a mesterséges intelligencia (MI).

Ugyanezt az alapelvet alkalmazzuk az egyház hivatalos kommunikációs csatornáin keresztül elérhető összes információforrásra is. Minden lelkét, könyvet, kézikönyvet és üzenetet gondosan dolgozunk ki és hagyunk jóvá a Lélek irányítása alatt, hogy okvetlenül fenntartsuk Jézus Krisztus evangéliuma szent erényét, értékeit és mércéit. David A. Bednar elder ezt tanította egy közel-múltbeli, fiatal felnőtteknek szóló üzenetében: „A lelkiség és a technika bonyolult kereszteződésében való eligazodáshoz az utolsó napi szenteknek alázatosan és imádságosan (1) meg kell nevezniük olyan evangéliumi tantételeket, amelyek vezércsillagként szolgálhatnak, amikor a mesterséges intelligenciát használják, és (2) igyekezniük kell őszintén törekedni a Szentlélek társaságára és a kinyilatkoztatás lelki ajándékára.”

Drága fivéreim és nővéreim! Bármilyen kifinomulttá is vált a modern technika, egyszerűen nem tudja utánózni azt a csodálatot, lenyűgözöttséget és ámulatot, mely a Szentlélek hatása által ébresztett áhítatban lelhető fel. Jézus Krisztus követőiként ügyelnünk kell arra, hogy ne gyengítsük meg az Istennel és az Ő Fiával való kapcsolatunkat azáltal, hogy nem helyénvaló módon használjuk az MI által előállított tartalmakat és képeket. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a modern technikára mint a „test karjára”

edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto the Lord should be a place of reverence to Him. Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church’s worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones

való hagyatkozás elégtelen és tiszteletlen helyettesítője annak a sugalmazásnak, épülésnek és tanúságnak, amelyet csak a Szentlélek hatalma által nyerhetünk el. Amint azt Nephi is kijelentette: „Ó, Uram, tebenned bízom, és tebenned bízom örökre. Nem test karjába helyezem bizalmamat”.

Egy másik kinyilatkoztatásban Joseph Smith próféta azt az utasítást kapta, hogy az Úrnak felépített templomok az Őiránta kimutatott áhítat helyei legyenek. Szolgálatá során drága prófétánk, Russell M. Nelson elnök erőteljes hangsúlyt fektetett áhítatos hódolatunkra a szentséges templomban. Az Úr házában az Atya és a Fiú szent színe elé való belépésről tanulunk. Mindig is tanulságosnak – sőt: lélekemelőnek – találtam, hogy az egyik első dolog, melyet a templomba belépve és az ottani szent szertartásokban való részvételre történő felkészülésként teszünk, az a cipőnk levétele, és a fehér ruházatunk magunkra öltése. Ha ezt tudatosan tesszük, akkor Mózeshez hasonlóan mi is felismerhetjük, hogy a világi lábbelink levétele a szent földre lépés, valamint a magasabb és szentebb módokon történő átalakulásunk kezdete.

Fivérek és nővérek! Nekünk nem kell a hegytetőre másznunk, ahogy Mózes tette, hogy felfedezzük a szent dolgok iránti áhítatot, illetve hogy a tanítványságunkat a lelkiség és odaadás magasabb szintjére emeljük. Ráléphetünk például, amikor igyekszünk megóvni az otthoni környezetünket a világi hatásoktól. Ezt úgy érhetjük el, ha őszintén és buzgón imádkozunk Mennyei Atyánk előtt Jézus Krisztus nevében, és igyekszünk jobban megismerni a Szabadítónkat Istennek a szentírásokban és a prófétáink tanításaiban található szavának a szorgalmas tanulmányozása által. Ezenfelül az efféle lelki átalakulás akkor is bekövetkezhet, amikor igyekszünk megtartani az Úrral kötött szövetségeinket azáltal, hogy engedelmesen élünk a parancsolatok szerint. Ezek az erőfeszítések csendes és biztos nyugalmat hozhatnak a szívünkbe. Ha az ilyen cselekedetekre összpontosítunk, az biztosan segíthet az otthonunkat áhítattal teli lelki menedékké változtatni – a hit olyan személyes szentélyévé, ahol a Lélek is lakozik – nagyon hasonlóan Mózes hegyi élményéhez.

Akkor is megtapasztalhatunk ilyen lelki átalakulást, amikor hithűen részt veszünk az egyházi hódolati gyűléseken, beleértve azt is, hogy a szent himnuszok őszinte éneklése által az Úrra hangoljuk a szívünket. Amikor – Mózeshez hasonlóan – elfordulunk a világ zavaró tényezőitől

or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Ultimately, we can experience this spiritual change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our

– különösen a mobiltelefonunktól vagy bármitől, ami nincs összhangban ezzel a szent pillanattal –, az lehetővé teszi számunkra, hogy teljes figyelmünket az úrvacsoravételnek szenteljük, miközben az elménk és a szívünk a Szabadítóra és az Ő engesztelő áldozatára, valamint a saját szövetségeinkre összpontosul. Az ilyen úrvacsorai összpontosítás teret ad majd a Szabadítóval való lelki közösségünk áhítatosan megújító pillanatának az előidézésére, továbbá gyönyörűséggé teszi a sabbatot, és átalakítja az életünket.

Legfőképpen pedig a tanítványságunkban is megtapasztalhatjuk ezt a lelki változást, amikor rendszeresen hódolunk az Úr házában – vagyis szent templomainknak – a hegyén, és amikor szövetséges magabiztossággal igyekszünk élni, különösen a halandó élet próbatételei során.

A feleségemmel személyesen is megtapasztaltunk áhítatos, szentséges hegyi pillanatokat, amint igyekeztünk alkalmazni ezeket a tantételeket az életünkben, ami jelentőségteljes átalakulást idézett elő a tanítványságunkban. Úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap történt volna, amikor átsétáltam a temetőn, útban a második gyermekünk temetésére, aki koraszülöttként jött a világra és nem maradt életben, a feleségem pedig eközben még a kórházban lábadozott. Emlékszem, amint nagy buzgósággal és áhítattal imádkoztam Istenhez, segítséget kérve ahhoz, hogy meg tudjak birkózni ezzel az embert próbáló kihívással. Abban a pillanatban világos és erőteljes lelki bizonyosságot kaptam a szívemben: minden rendben lesz az életünkben, ha a feleségemmel kitartunk, ragaszkodva a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti életből fakadó örömhöz. Ami akkoriban leküzdhetetlen, szomorúsággal teli kihívásnak tűnt, szent, áhítatos élménnyé változott, egy csúcsponttá, amely segített fenntartani a hitünket, és bizalmat adott nekünk az Úrral kötött szövetségeinkben, valamint azokban az ígéretekben, amelyeket Ő nekem és a családomnak tett.

Fivéreim és nővéreim! A szent dologok iránti áhítat elősegíti az őszinte hálát, fokozza az igaz boldogságot, kinyilatkoztatásra vezeti az elménket, és nagyobb örömet hoz az életünkbe. Szent földre helyezi a lábunkat, és az Istenséghez emeli a szívünket.

Bizonyságomat teszem nektek arról, hogy amint igyekszünk beépíteni az ilyen erényt a mindennapi életünkbe, képesek leszünk növelni az alázatunkat, tágitani az Isten ránk vonatkozó

confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord’s house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

akarataról szóló ismereteinket, és megerősíteni az Úrral kötött szövetségeink ígéreteibe vetett bizalmunkat. Tanúságot teszek arról, hogy amikor befogadjuk a szent dolgok iránti áhítat ezen ajándékát – akár az Úr házában a hegyén, akár a gyülekezeti házban, akár a saját otthonunkban –, akkor elképesztő csodálat és ámulat tölt majd el bennünket, amint Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus tökéletes szeretetéhez kapcsolódunk. Áhítatosan teszek tanúságot ezen igazságokról a Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.